

delig, er ikke tvivlsomt, saafremt det skal lykkes at virke i større Omfang. Det stønnes ikke rettere end, at det maatte være 10—15,000 Kr., men dog paa ingen Maade under 10,000 Kr., og dette Beløb bør sikkert ikke søges bevilget før saa Aar, men for et Tidsrum af 10 Aar. Til nærmere Belysning heraf anføres følgende:

Museet er fuldstændig i Stand til at skønne over Størrelsen af de Beløb, som behøves til Undersøgelse af Fortidsminder, idet Erfaringerne i saa Henseende ere tilstrækkelig fylldige. Selve Arbejdslønnen er forholdsvis høj ved saadanne særlige og korthvarige Arbejder. En videnskabelig Undersøgelse rykker langsomt frem under tagtagelse af alle Forhold; den tager derfor Tid og kræver følgelig en større Udgift. Mindre Erstatninger til Grundejere for Bestadigelser af omgivende Jord ere ofte uundgaaelige, og Godtgørelse for de fundne Sager maa jævnlig gives. Her til komme Udgifter til Rejse og Ophold for dem, hvem Undersøgelsen betros.

Det betydelige Arbejde, som skal udføres under Forudsætning af, at den her ved søgte Bevilling bliver givet, vil kun for en mindre Del kunne udføres af Museets allerede forud stærkt optagne Personale. Til selve Undersøgelserne vil det saaledes blive nødvendigt i alle ringe Omfang at benytte mange af de særdeles gode Kræfter, som findes rundt om i Landet, og til hvilke Museet allerede forud har et nøje Kendskab. Andre Hjælpere ville fremdeles, om det skulde vise sig nødvendigt, uden Banfælighed kunne staffles. Men disse Medarbejdere maa dog for en Del indøves bedre og videre udvikles, og for at de da med Tillid og fast skulde slutte sig til Sagen, ligesom for at den hele Virksomhed ret skal kunne sætte Frugt, bør ganske utvivlsomt Bevillingen tiltaas for den angivne Arrække af 10 Aar.

Efter en 10 årig Periode kunne Resultaterne opgøres, og der vil da kunne stønnes, om man bør gaa videre eller ej. Det var vel muligt, at man til den Tid var naaet saa vidt, at man for den næste Arrække kunde nøjes med en ringere Sum.

Til Slutning skal det nævnes, at skønt dette Andragende fremkommer paa Foranledning af den Henvendelse, som er rettet til Museet fra en stor Kreds af Mænd, hvis Anstuelser man paa dette Omraade maa tillægge megen Betydning, da er det dog længstaaende, at de fremsatte Krav skulde være ny for Museet. Tvertimod har det allerede i en Arrække stået klart, baade at den omhandlede Opgave forelaa, og at den ikke paa nogen Maade kunde løses ved de Midler, som staa til Raadighed. Alt hvad Nationalmuseets 1ste Afdeling nu har at anvende til Forsøgelse af Samlingerne, til Rejser, Understøttelser og lignende, er kun 3,900 Kr., et Beløb, der er saa ringe, at der atter og atter har maattet nægtes Assistance til Undersøgelser, som saa ofte begæres af Museet. Man kendte fuldt vel den Misforholdelse, som dette vakte; man saa at Tilliden til Museet svækkedes; man iagttog med Sorg, at det videnskabelige Materiale Aar efter Aar i stort Omfang blev ødelagt; men af Hensyn til de Banfæligheder, som formodedes at ville rejse sig ved Spørgsmaalet om at opnaa en saa stor Bevilling, som maatte søges, om virkelig noget skulde udrettes, blev Sagen udstødt fra Aar til Aar. Dog har Museet allerede i Skrivelse af 23de Oktober 1885 ment at maatte henlede Ministeriets Opmærksomhed paa, at der i nær Fremtid maatte søges den Bevilling, hvorom vi nu andrage.

Efter det her anførte tillade vi os tjenstligt indtrængende at anbefale, at dette vort Andragende maa tages under nøje Overvejelse, og vi nære det sikre Haab, at den danske Rigsdag, som stedse har vist sin varme Interesse for Fædrelandets gamle Minder og for det Museum, hvori Fortidens historiske Skatte ere bevarede, ogsaa paa ny vil kraftig støtte Bestræbelserne for pietetsfuldt at omgaa Fortidsminderne og redde saa meget fra Undergang, som endnu lader sig redde.

Den 27de Oktober 1892.

Sophus Møller.

Kr. Henry Petersen.

Til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.